

Arrest

nr. 341 878 van 25 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7 / B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2019 diende verzoeker een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn moeder G.M.

Op 24 september 2020 nam de gemachtigde van de toenmalige minister van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar.

Op 20 december 2024 diende verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit maal in functie van zijn Kroatische echtgenote G.R., waarmee hij in België huwde op 3 juli 2024.

Op 19 september 2025 weigerde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.12.2024 werd ingediend door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Onbepaald

Geboortedatum: (...)2001

Geboorteplaats: E.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 3770 RIEMST

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Kroatische echtgenote, G.R.G. (NN.(...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst van familieleden van burgers van de Unie kan worden geweigerd om redenen van openbare orde of veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie niet aan de orde.

Op 1.10.2021 werd betrokkene veroordeeld in Nederland door de Rechtbank Amsterdam wegens poging tot diefstal door twee of meer verenigde personen, waarbij de schuldige het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel van een valse sleutel, feit gepleegd op 22.10.2019; wegens diefstal door twee of meer verenigde personen, waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft voor middel van een valse sleutel, feit gepleegd op 17.10.2019; en wegens diefstal door twee of meer verenigde personen, feit gepleegd op 14.10.2019. Voor deze feiten werd betrokkene veroordeeld tot een taakstraf van 240 uren met gedeeltelijk uitstel van straf van 60 uren voor 2 jaar (vervangende gevangenisstraf 120 dagen met gedeeltelijk uitstel van straf van 30 dagen) en tot een geldboete van 1828 EUR (vervangende gevangenisstraf 28 dagen) en tot een geldboete van 7000 EUR (vervangende gevangenisstraf 70 dagen).

Op 28.09.2022 werd betrokkene veroordeeld in Nederland door de Rechtbank Gelderland wegens diefstal door twee of meer verenigde personen voor feiten die zich afspeelden op 09.05.2020 en op 21.09.2021. Betrokkene kreeg een gevangenisstraf voor 7 dagen met uitstel voor 2 jaren, een taakstraf van 40 uren (vervangende gevangenisstraf van 20 dagen) en een geldboete van 78,45 EUR (vervangende gevangenisstraf 1 dag).

Betrokkene werd op 19.11.2021 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en wegens vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 30/06/2020 tot 24/09/2020 en tot een geldboete van 150,00 EUR (x8 = 1200,00 EUR) met uitstel van 3 jaren voor 75,00 EUR (x8 = 600,00 EUR).

Op 30.06.2020 werden de politiediensten opgeroepen naar aanleiding van een melding van een diefstal met braak. De oproeper, de heer B. M., had de inbrekers op heterdaad betrapt. Bij terugkeer naar zijn winkel zag de heer B. M. bij het openen van de appartementsdeur twee vrouwen vanuit de slaapkamer de deur voorbijlopen in de richting van de voordeur. In de slaapkamer trof de heer B.M. een jongeman aan bij zijn omvergegooide maar niet geopende kluis. Deze man, later geïdentificeerd als betrokkene, sloeg ook op de vlucht en liep hem in de trappenhal voorbij, waarna hij het gebouw verliet. De heer B. M. zette hierna de achtervolging in. Bij nazicht van het appartement van de heer B.M. bleek dat de slaapkamer volledig werd doorzocht. In de kast lagen allerlei dozen van merkhorloges; deze waren allemaal geopend. De heer B.M.

stelde vast dat er een vijftal manchetknopen en een horloge van het merk Wempe, met aankoopwaarde van 2.500 euro, werden gestolen. Op camerabeelden stelden de verbalisanten vast dat er twee vrouwen en een man wegluchtten over het F.. De heer B.M zette de achtervolging in tot aan de voetgangerstunnel aan de (...). De verbalisanten werden door omstaanders gewezen op een lopende man die iets onder zijn kleding leek te verstoppen. Bij het opmerken van de verbalisanten versnelde de man zijn pas. De man (betrokkene) werd evenwel terstond tegengehouden door de verbalisanten. Ook de medebeklaagden werden staande gehouden in de voetgangerstunnel. Bij nazicht van de vluchtweg van de dieven werd door de verbalisanten een paar vrouwenschoenen teruggevonden.

Tijdens een verhoor ontkende betrokkene betrokken te zijn geweest bij de diefstal en verklaarde de andere beklaagden niet te kennen. De heer B.M. herkende echter uit een fotoreeks betrokkene als één van de personen die bij hem in de woning werden aangetroffen en gingen lopen. Bij een sporenonderzoek in het appartement van de heer B.M. werden op de zijkant van een horlogedoosje twee vingerafdrukken teruggevonden die afkomstig bleken te zijn van betrokkene.

Betrokkene werd voor deze feiten op 01.07.2020 onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Het vonnis dd. 19.11.2021 stelt dat 'de handelingen van beklaagden in georganiseerd verband wijzen op een verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van derden en dit louter met het oog op snel geldgewin. Diefstallen zijn een ware plaag en de feiten beïnvloeden op een negatieve wijze het veiligheidsgevoel binnen onze samenleving en leiden tot maatschappelijke overlast. '

Aan de hand van de opsomming van de veroordelingen, is het duidelijk dat de feiten waarvoor betrokkene veroordeeld is, geen alleenstaande feiten zijn. Betrokkene wordt voor het eerst in België aangetroffen in 2016 en 2017, in het kader van een gewone diefstal. Betrokkene pleegde diefstallen in Nederland in 2019, nl. op 14.10.2019, 17.10.2019 en 22.10.2019 (poging tot diefstal). Opnieuw op 09.05.2020 pleegde hij een diefstal in Nederland en kort nadien op 30.06.2020 pleegde hij de hierboven uiteengezette feiten in België. Bijna anderhalf jaar later op 21.09.2021 hervalt hij in dezelfde criminele feiten. Over een periode van 2 jaar tijd, pleegt betrokkene niet minder dan 5 diefstallen en 1 poging tot diefstal. De veroordelingen voor deze feiten volgden in 2021 en 2022. Aan de hand van de kwalificaties van de veroordelingen valt op dat het telkens gaat om diefstallen gepleegd door twee of meer personen. Betrokkene is kennelijk nooit alleen, wat wijst op het georganiseerde karakter van de diefstallen zoals tevens opgemerkt in het vonnis dd. 19.11.2021. Gezien de opeenvolging van gepleegde feiten, die zich afspelen in het zelfde criminele milieu en het georganiseerde karakter ervan, is het redelijk te stellen dat betrokkene een recidivist is. Bijkomend kan ook de vraag gesteld worden in hoeverre betrokkene de ernst van de feiten inziet. Ongeacht geen specifieke gegevens bekend zijn van de veroordelingen in Nederland, blijkt uit het vonnis dd. 19.11.2021 van de correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen dat betrokkene bij het eerste verhoor op 30.06.2020 zich beriep op zijn zwijgrecht. Ook nadien ontkende hij betrokken te zijn bij de feiten en verklaarde de andere beklaagden niet te kennen. Betrokkene leverde ongeloofwaardige verklaringen waar hij de rechtstreekse antwoorden op de vragen veelal ontweek en flagrante leugens vertelde die strijdig waren met de objectieve vaststellingen. Het is pas bij terechtzitting dat de feiten door betrokkene niet langer betwist werden, weliswaar [sic] bij monde van zijn raadsman. Het feit dat betrokkene lange tijd zijn handelingen ontkend heeft, meer nog, er leugens over vertelde, getuigt allerminst van een diepgaand schuldbesef. Het getuigt allerminst van een bewustzijn dat het gedrag dat hij stelde strafbaar was en dat het niet getolereerd kan worden in de samenleving. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld. Uit het meermaals gebrek aan respect tonen voor andermans zaken bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in strafbare feiten. Het weigeren van betrokkenes recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten. Gezien de opeenvolging van de gepleegde feiten, de ernst en de aard ervan, is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van het verblijf als familielid van een burger van de Unie het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat.

Zoals hierboven werd aangegeven, wordt het verblijf van betrokkene als familielid van een burger vande [sic] Unie daarom overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene huwde op 03.07.2024 met mevrouw G.R.G. (NN(...)) van Kroatische nationaliteit, de referentiepersoon in onderhavige aanvraag. Met mevrouw heeft hij één kindje, G.P.M. geboren op (...)2021 te Brussel. Volgens de gegevens van het rijksregister heeft betrokkene het kindje echter pas erkend op 13.02.2025. Mevrouw G.R. oefent het verblijfsrecht uit sinds september 2022 als loontrekkende en het kindje heeft het verblijfsrecht ontleend aan zijn moeder. Daarvoor was mevrouw G.R. ook al in België. Betrokkene wordt voor het eerst in België aangetroffen in 2016 en 2017, ook in het kader van een gewone diefstal. Op

15.04.2019 dient betrokkene een verblijfsaanvraag in als descendent van zijn moeder G.M. maar de inschrijving werd geannuleerd omdat betrokkene niet voldeed aan de inschrijvingsvoorwaarden. Op 24.09.2020 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 3 jaren betekend, naar aanleiding van de gepleegde feiten in België op 30.06.2020. Op 07.04.2023 gaven betrokkene en mevrouw G.R. hun voornemen om te huwen aan bij de gemeente Schaarbeek. Na uitstel door de ambtenaar van de burgerlijke stand en het parket, huwen zij uiteindelijk op 03.07.2024 zoals eerder vernoemd. Het is pas bij het indienen van onderhavige aanvraag op 20.12.2024 dat betrokkene opnieuw een inschrijving in België vraagt. Betrokkene heeft dus nooit verblijfsrecht gehad in België.

In het licht van de verblijfshistoriek en het gezinsleven van betrokkene, kan niet worden gesteld dat het hebben van een partner en sinds januari 2021 een kindje, betrokkene tot inkeer heeft gebracht en hem heeft kunnen weerhouden verder feiten van openbare orde te plegen. Weliswaar zijn de meeste diefstallen gepleegd voor dat het kind geboren werd, echter is het redelijk te stellen dat de betrokkene en mevrouw G.R. reeds in verwachting waren van het kind wanneer betrokkene de diefstal op 09.05.2020 in Nederland pleegde en kort nadien de diefstal in België op 30.06.2020. Vermeldingswaardig daarbij is dat hij de diefstal op 30.06.2020 pleegde samen met mevrouw. Ook zij kreeg een gevangenisstraf met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Nadat het kindje geboren werd op 27.01.2021 pleegde betrokkene ook nog een diefstal op 21.09.2021 in Nederland. Betrokkene stelde duidelijk niet zijn familiale belangen voorop op het snelle en gemakkelijke geldgewin. Betrokkene beroept zich nu op zijn familiaal belang, maar blijkbaar is dit familiaal belang niet een voldoende motivatie geweest om de regels in België te respecteren. Er wordt weliswaar niet ontkend dat betrokkene een band heeft met zijn kind en partner. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gezien de opeenvolging van de feiten, het recidivistische karakter en de ernst van de feiten, worden de familiale belangen van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en meer bepaald de bescherming van de samenleving op vlak van eigendomsrechten en het fysieke veiligheidsgevoel van andere burgers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Deze beslissing houdt dus geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en daarbuiten leidt tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de onze samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie, noch sociaal noch cultureel, en dit ook niet wenst na te streven. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Betrokkene woont op heden samen met zijn echtgenote en hun kindje. Uit niets blijkt echter dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar betrokkene zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Dergelijke contacten zullen voor het kind moeilijker verlopen, maar betrokkene kan toch in contacten met de mama op die manier zijn kindje opvolgen en bijdragen in de opvoeding van het kind. Er blijkt evenmin dat de echtgenote en het kindje betrokkene niet zouden kunnen bezoeken daar waar hij zich zal vestigen. Verder is betrokkene reeds gekend aan het gescheiden leven van zijn gezinsleden: van 30.06.2020 tot 24.09.2020 verbleef betrokkene in de gevangenis; zijn partner verbleef van 01.07.2020 tot 5.11.2020 in hechtenis. Het administratief dossier wijst uit dat hij nadien kennelijk terug naar Nederland gegaan moet zijn, alwaar hij een verblijfsrecht heeft (cfr. afgifte reisdocumenten, vernieuwde aanvraag tot verblijf). Mevrouw heeft in België verblijfsrecht sinds september 2022 en het kindje heeft het verblijfsrecht ontleend aan haar. Zij heeft het statuut als Europese werknemer in België en het is daarom redelijk te stellen dat zij, al lange tijd, in de bestaansmiddelen voorziet om de financiële en materiële zorgen voor zichzelf en voor het kindje waar te maken. Het leven van de echtgenote in België en het welzijn en de ontwikkeling van het kind wordt daarom niet geschaad door huidige beslissing, nu de echtgenote al lange tijd zelfstandig in het levensonderhoud voorziet en de onafgebroken daadwerkelijke zorg voor het kind draagt, bij afwezigheid van betrokkene. Referentiepersoon kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door Kind & Gezin en/of CLB, huishoudhulp, ...) in functie van het welzijn van haarzelf en het kindje en dit onder meer om het kind alle kansen te bieden om zijn ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene tijdens zijn verblijf in de gevangenis bezoek ontving van zijn tante en zijn broer. Er zijn echter geen identiteitsgegevens bekend over hen, noch wordt de verwantschap met deze personen objectief aangetoond. Wat betreft zijn moeder, G.M., is het eveneens onbekend of zij nog in België verblijft. In ieder geval is het zo dat er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen bewijsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid met de moeder en de beweerde tante en broer aantoonen.

Wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, werd dit reeds kort aangestipt. Betrokkene werd al aangetroffen in België in 2016 en 2017, wenste in 2019 een inschrijving te bekomen maar dit werd hem geweigerd, werd opnieuw op 30.06.2020 aangetroffen, verbleef in hechtenis tot 24.09.2020 en keerde nadien kennelijk terug naar Nederland, bood zich in de loop van 2023 aan bij de gemeente in het kader van het voornemen om te huwen en huwde uiteindelijk op 03.07.2024 met mevrouw G.R. Betrokkene heeft nooit verblijfsrecht gehad in België en de huidige aanvraag is de tweede aanvraag om een inschrijving in België te bekomen. De binding met België is dus eerder minimaal. Er kunnen geen rechten worden geput uit illegaal verblijf, al zeker niet als hij tijdens het illegale verblijf in België strafbare feiten pleegt. Strafbare feiten plegen en het niet respecteren van de regels in de samenleving getuigt allerminst van een wil tot integratie.

Blijkens het dossier zijn er ook geen elementen met betrekking tot betrokkenes leeftijd of gezondheidssituatie die huidige beslissing verhinderen. Betrokkene is kennelijk sinds maart 2025 economisch actief in België; een eventueel medisch probleem of een eventueel leeftijdsgebonden probleem staat de economische activiteit dus niet in de weg. Noch werpt betrokkene spontaan enige medische problematiek op die huidige beslissing in de weg zou kunnen staan.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene blijkt dus dat hij recent economisch actief geworden is in België. Een reguliere economische activiteit is echter een noodzaak om in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien en dus allerminst een bewijs van uitzonderlijke integratie. Bovendien heeft betrokkene lange tijd snel en gemakkelijk geldgewin voor ogen gehad door strafbare feiten te plegen, wat indruist tegen een economische integratie. Daar betrokkene niet in het bezit is van een beroepskaart of gecombineerde vergunning, is betrokkenes economische activiteit gelinkt aan het bezitten van een attest van immatriculatie in het kader van een aanvraag gezinshereniging. Het gaat hier dus niet om een constante en stabiele economische activiteit dewelke noopt tot het toekennen van een verblijfsrecht. De werkervaring die hij in België heeft opgedaan kan alleen maar in het voordeel werken bij het vinden van een job elders.

Ook wat sociale of culturele integratie betreft, kunnen er geen elementen in het dossier worden gevonden die een beletsel kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene is wellicht de Nederlandse taal machtig gezien hij in Nederland een verblijfsrecht heeft. Het kennen van een landstaal kan echter geenszins een hindernis vormen waarom huidige beslissing niet zou mogen worden genomen. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt immers net van een gebrek aan integratie.

Ten slotte wat de banden met het land van herkomst betreft, zijnde Nederland, blijkt uit niets dat de banden met België sterker zijn dan de banden met het land van herkomst. Hij is in Nederland geboren en heeft er verblijfsrecht bekomen op basis van gezinshereniging met zijn ouders. Hij was toen 5 jaar oud. Op dit moment is hij 24 jaar oud. Zijn verblijf in België is dus kort in vergelijking met de duur van het verblijf in Nederland. Hij is in Nederland geboren en getogen. Een socialisatie in een land van herkomst wordt niet zomaar weggeveegd door een verblijf in een ander gastland (België). Uit niets blijkt dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land van herkomst. Uit niets blijkt dat hij er niet toe in staat zou zijn om een nieuwe start te nemen in het land van herkomst, of zijn leven er terug op te pikken.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI dient te worden ingetrokken.

(...)

2. Onderzoek van het beroep

In zijn middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40bis, 43, §1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

“Met betrekking tot de bestreden beslissing verklaart de vreemdelingendienst: ‘(…)’

Om te beginnen merkt verzoeker op dat de autoriteiten zich uitsluitend hebben geconcentreerd op de door verzoeker gepleegde strafbare feiten en op zijn veroordeling, maar hun beslissing onvoldoende hebben gemotiveerd wat betreft de concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

Verzoeker is van mening dat de elementen die de administratie tot staving van haar redenering heeft aangevoerd, op zichzelf niet volstaan om te oordelen dat hij een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Dit is overigens de zin waarin de Raad zich heeft uitgedrukt in uitspraak nr. 299.450 van 3 januari 2024, waarin is vermeld: "5.3. De Raad stelt vast dat verweerder zich uitsluitend heeft geconcentreerd op de door verzoeker gepleegde strafbare feiten, op de veroordelingen waartoe deze hebben geleid, alsmede op zijn gebruik van aliases en het inreisverbod waaraan hij eerder was onderworpen, maar zijn beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd wat betreft de concrete elementen op grond waarvan kan worden vastgesteld dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. De Raad merkt op dat de door verweerder tot staving van zijn motivering aangehaalde elementen op zichzelf niet volstaan om vast te stellen dat verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Dit geldt temeer nu de precieze data van de gebeurtenissen die tot de veroordelingen hebben geleid niet in de motivering van de bestreden maatregel voorkomen en de sindsdien verstreken tijd dus niet is vastgesteld. X-bladzijde

De Raad is dan ook van oordeel dat verweerder niet heeft voldaan aan zijn verplichting tot formele motivering, nu de motivering van de bestreden maatregel verzoeker niet in staat stelt te begrijpen waarom verweerder van mening was dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormde.

3.4. Bovendien stelt de Raad vast uit het administratief dossier, en meer in het bijzonder uit de vonnissen van 29 oktober 2019 en 18 januari 2022, dat de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de veroordelingen van verzoeker zich hebben voorgedaan op data tussen 1 januari 2019 en 7 juni 2020. Er is dus een periode van tweejaar verstreken tussen het plegen van deze strafbare feiten door verzoeker en zijn op 28 juni 2022 ingediende verzoek om gezinshereniging.

Met betrekking tot het begrip openbare orde wijst verzoeker er bovendien op dat in de voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 24 februari 2017 het volgende is bepaald: "Aangezien de begrippen 'redenen van openbare orde of nationale veiligheid', 'ernstige redenen' of 'dwingende redenen' zijn ontleend aan Europese handelingen, moeten zij worden uitgelegd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie". (Parl. Doc. Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., blz. 23).

In een arrest van 31 januari 2006 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: "HvJEU") zijn vaste rechtspraak ter zake herhaald, volgens welke "een beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde in elk geval veronderstelt dat er, afgezien van de verstoring van de samenleving door een eventuele wetsovertreding, sprake is van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zaak C-503/03, punt 46)".

Het staat dus aan de wederpartij om aan te tonen dat de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In dezelfde zaak wees het HvJEU er ook op dat "het bestaan van een veroordeling dus slechts kan worden aanvaard voor zover uit de omstandigheden die tot die veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt (punt 44)".

Voorts heeft het HvJEU in een ander arrest van 22 mei 2012 geoordeeld dat "artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel stelt dat de betrokkene zich gedraagt op een wijze die een werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het gastland, hetgeen in de regel inhoudt dat de betrokkene geneigd moet zijn dat gedrag in de toekomst voort te zetten" (zaak C-348/09, punt 30).

is verzoeker van mening dat hij geenszins een "actueel" gevaar voor de openbare orde vormt.

De administratie heeft namelijk geen grondig onderzoek gedaan om na te gaan of hij nog steeds een gevaar vormde voor de openbare orde sinds zijn laatste veroordeling in november 2021, nu bijna vier jaar geleden.

De raadsman zal er ook op wijzen dat de laatste strafbare feiten dateren van juni 2020, nu meer dan vijf jaar geleden.

Uit het bestreden besluit en het administratieve dossier blijkt namelijk dat de betrokkene zich sinds zijn laatste veroordeling niet meer in negatieve zin heeft laten opvallen.

De raadsman zal ook rekening houden met het feit dat de aan de verzoeker ten laste gelegde strafbare feiten plaatsvonden toen hij nog relatief jong was.

Bovendien bevat het administratieve dossier geen processen-verbaal meer waarin strafbare feiten ten laste van de verzoeker worden vastgesteld.

In dit verband moet worden opgemerkt dat de betrokkene sinds zijn vrijlating uit de gevangenis een gezin heeft gesticht (hij heeft een zoon genaamd P. en is getrouwd).

Het is niet voldoende om uitsluitend op basis van de veroordelingen van de verzoeker te concluderen dat hij momenteel een bedreiging vormt voor de openbare orde, zonder het gedrag van de verzoeker sinds zijn laatste veroordeling nauwkeurig te hebben onderzocht.

De administratie heeft in het kader van haar betwiste beslissing namelijk niet kunnen aantonen dat de verzoeker blijft volharden in zijn criminele gedrag.

De vermelding dat de betrokkene een recidivist is, is onjuist. Om juridisch als recidivist te worden beoordeeld, moet men namelijk binnen drie of vijf jaar na de laatste veroordeling strafbare feiten hebben gepleegd. Dat is bij de verzoeker echter niet het geval.

Er kan dus geen sprake zijn van recidive bij de verzoeker.

In feite was dit het standpunt van de Raad in uitspraak nr. 297.244 van 29 november 2023, waarin werd gesteld: "3 .2. In casu is het bestreden besluit tot weigering van het verblijfsdoor verweerder genomen op 8 juni 2023, dat wil zeggen bijna vier jaar na de invrijheidstelling van verzoeker, die plaatsvond op 27 december 2019.

Verweerder heeft de bestreden maatregel gebaseerd op het feit dat verzoeker zich bekend had gemaakt wegens inbreuken op de openbare orde en op 30 november 2018 door de correctionele rechtbank te Brussel was veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. In de bestreden akte wordt ook uiteengezet voor welke feiten verzoeker is veroordeeld, dat hij een duidelijk gevaar voor de mensheid vormt en wordt het repetitieve karakter van dit criminele gedrag vermeld, gelet op de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden tussen november 2017 en februari 2018 en het feit dat hij een ernstige bedreiging vormt voor individuen en de samenleving.

Bovendien wordt gespecificeerd dat "hoewel de betrokkene zijn jarenlange gevangenisstraf heeft uitgezeten, waarbij de nadruk is gelegd op de hardnekkigheid en gevaarlijkheid van zijn gedrag in de context van de misdrijven waarvoor hij is veroordeeld, de betrokkene geen enkel bewijs heeft geleverd waaruit blijkt dat hij de door hem gepleegde misdrijven heeft rechtgezet. Bijgevolg vormt hij nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde".

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat hij een "actueel" gevaar voor de openbare orde vormt. Hij verwijt verweerder dat zij niet grondig heeft onderzocht of hij nog steeds een gevaar voor de openbare orde vormde. Hij wijst er ook op dat hij sinds zijn vrijlating uit de gevangenis niet is gesignaleerd en zich niet bij de officier van justitie kenbaar heeft gemaakt wegens nieuwe feiten. Hij is dan ook van mening dat verweerder zijn motiveringsplicht niet is nagekomen door de bestreden maatregel met redenen te omkleeden.

In dit verband is de motivering van de bestreden maatregel, zoals hierboven uiteengezet, onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Volgens de bestreden maatregel heeft verweerder zich namelijk uitsluitend gebaseerd op verzoekers eerdere veroordeling, waarvan de ernst zeker niet in twijfel is getrokken, zonder echter aan te tonen dat verzoeker bijna vier jaar na zijn vrijlating nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Zich enkel baseren op verzoekers eerdere veroordeling en stellen dat verzoeker niet had bewezen dat hij de gepleegde strafbare feiten had gewijzigd, kon niet volstaan om te rechtvaardigen dat hij nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde vormde, aangezien verweerder het voortduren van zijn crimineel gedrag niet had aangetoond met concrete en relevante bewijzen. Deze redenering volstaat dus niet om het besluit tot weigering van verblijf te ondersteunen en te rechtvaardigen dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt."

Verzoeker voert in zijn middel aan dat de gemachtigde zich uitsluitend heeft geconcentreerd op de door verzoeker gepleegde strafbare feiten en op zijn veroordeling, maar dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd wat betreft de concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Volgens verzoeker volstaan de aangevoerde elementen uit de bestreden beslissing hiervoor niet. Verzoeker wijst hiervoor naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvV 3 januari 2024, nr. 299

450). Verder wijst verzoeker op de voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 24 februari 2017 en de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 31 januari 2006, C-503/03 en HvJ 22 mei 2012, C-348/09) waarin het Hof oordeelt dat *“een beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde in elk geval veronderstelt dat er, afgezien van de verstoring van de samenleving door een eventuele wetsovertreding, sprake is van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”, dat ‘het bestaan van een veroordeling dus slechts kan worden aanvaard voor zover uit de omstandigheden die tot die veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt’* en dat *‘artikel 27, lid 2, tweede alinea van richtlijn 2004/38 als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel stelt dat de betrokkene zich gedraagt op een wijze die een werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het gastland, hetgeen in de regel inhoudt dat de betrokkene geneigd moet zijn dat gedrag in de toekomst voort te zetten’*. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen grondig onderzoek gevoerd om na te gaan of hij nog steeds een gevaar vormde voor de openbare orde sinds zijn laatste veroordeling in november 2021 (bijna 4 jaar geleden) en sinds de laatste gepleegde feiten in juni 2020 (meer dan 5 jaar geleden). Daarnaast voert verzoeker aan dat de aan hem ten laste gelegde strafbare feiten plaatsvonden toen hij nog relatief jong was. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker zich niet meer in negatieve zin heeft laten opvallen sinds zijn laatste veroordeling. Sinds zijn vrijlating uit de gevangenis heeft verzoeker een gezin gesticht; hij is namelijk gehuwd en heeft samen met zijn partner een zoon. Tot slot voert verzoeker aan dat hij geen recidivist is aangezien men binnen 3 of 5 jaar na de laatste veroordeling strafbare feiten moet hebben gepleegd en dit is niet het geval. In casu verwijst verzoeker ook nog naar de rechtspraak van de Raad van 29 november 2023, nr. 297 244. Om bovenstaande redenen is verzoeker van mening dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De gemachtigde heeft namelijk in het kader van de bestreden beslissing niet kunnen aantonen dat verzoeker blijft volharden in zijn criminele gedrag.

Beoordeling

Vooreerst stelt de Raad vast dat, wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, deze bepaling enkel stelt:

“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder:

- Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur;*
- Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”*

Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond voor het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd om redenen van openbare orde of veiligheid. De gemachtigde verwijst vervolgens naar de verschillende veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen in België en Nederland. Op 1 oktober 2021 werd hij in Nederland veroordeeld wegens poging tot diefstal door twee of meer personen en met behulp van valse sleutels (feiten van 22 oktober 2019) en wegens diefstal door twee of meer verenigde personen door middel van valse sleutels (feiten van 14 oktober 2019 en 17 oktober 2019). Op 19 november 2021 werd verzoeker in België opnieuw veroordeeld wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en wegens vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen (feiten van 30 juni 2020). Op 28 september 2022 werd verzoeker in Nederland voor een derde maal veroordeeld wegens diefstal door twee of meer verenigde personen (feiten van 9 mei 2020 en 21 september 2021). De gemachtigde motiveert verder dat verzoeker voor het eerst in België werd aangetroffen in 2016 en 2017 in het kader van een gewone diefstal. Nadien pleegde verzoeker bovengenoemde diefstallen – telkens met een georganiseerd karakter (meerdere personen) – in Nederland en België tussen 2019 en 2021 waarvoor hij veroordeeld werd. Op twee jaar tijd pleegde verzoeker m.a.w. 5 diefstallen en 1 poging tot diefstal. Gezien de opeenvolging van de gepleegde feiten stelt de gemachtigde dat er in casu sprake is van recidivisme. De gemachtigde houdt er eveneens

rekening mee dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen blijkt dat verzoeker zich in beginsel beriep op het zwijgrecht, de feiten ontkende en beweerde de andere beklagden niet te kennen. De rechtbank motiveert dat er sprake is van flagrante leugens, strijdig met objectieve vaststellingen, hetgeen niet getuigt van diepgaand schuldbesef. De gemachtigde is ervan overtuigd dat er sprake is van een reëel risico op herhaling, zodat er sprake is van een actuele bedreiging voor de openbare orde. Gezien de opeenvolging van de gepleegde feiten, de ernst en de aard ervan, is de gemachtigde van mening dat uit het persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitgaat voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vervolgens heeft de gemachtigde nog uitgebreid gemotiveerd over duur van het verblijf van verzoeker op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke overwegingen de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoeker voert verder de schending aan van de artikelen 40bis en 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet:

“§ 1.

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...)

Artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° (...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 45, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet zijn in deze ook relevant en luiden als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen concreet middel uitwerkt aangaande de opgeworpen schending van het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Zoals hoger aangehaald, stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing tot de conclusie is gekomen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en bijgevolg het verblijf van verzoeker heeft geweigerd. Om tot die conclusie te komen, heeft de gemachtigde niet enkel verwezen naar de reeds besproken misdrijven die door verzoeker over de jaren heen werden gepleegd en waarvoor hij werd veroordeeld. Hij heeft ook gemotiveerd over het georganiseerd en actueel karakter van de misdrijven en het recidivisme van verzoeker. Vervolgens heeft hij ook het gedrag van verzoeker concreet geanalyseerd op basis van het geheel van de feiten en de concrete overwegingen van de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Verzoeker betwist in het verzoekschrift echter dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en stipt aan dat de gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met de door hem gepleegde feiten en zijn veroordelingen. De gemachtigde heeft volgens verzoeker namelijk geen grondig onderzoek gevoerd om na te gaan of hij nu nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde sinds zijn laatste veroordeling in november 2021. Daarnaast wijst verzoeker erop dat de laatste strafbare feiten dateren van juni 2020, meer dan 5 jaar geleden. Tot slot voert verzoeker aan dat hij geen recidivist is aangezien men hiervoor binnen de drie of vijf jaar na de laatste veroordeling strafbare feiten moet hebben gepleegd.

De Raad kan verzoeker volgen in zijn theoretische uiteenzetting aangaande de verwijzing naar de voorbereidende werken en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat het enkel verstoren van de samenleving door een wetsovertreding te begaan op zich niet volstaat om op grond van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormen van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, het verblijfsrecht te weigeren aan een familielid van een Unieburger, die gebruik gemaakt heeft van zijn recht van vrij verkeer.

De Raad oordeelt echter dat de gemachtigde concreet en niet op kennelijk onredelijke wijze heeft toegelicht waarom hij van mening is dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Vooreerst werd verzoeker het laatst voor diefstal veroordeeld in september 2022, en niet in november 2021, zoals verzoeker beweert. De gemachtigde motiveerde ook duidelijk dat de laatst gepleegde strafbare feiten dateren van september 2021, en niet van juni 2020, zoals verzoeker aanvoert. De Raad acht het in casu niet kennelijk onredelijk om uit deze persoonlijke gedragingen nog op het ogenblik van de bestreden beslissing een actuele bedreiging af te leiden. Wat betreft de rechtspraak van de Raad, die verzoeker opwerpt, blijkt dat de gemachtigde in casu wel in de bestreden beslissing heeft aangegeven wanneer verzoeker de feiten pleegde en hier rekening mee heeft gehouden bij de beoordeling van het actuele gevaar. Waar verzoeker bij het aantreffen in België in 2016 en 2017 inderdaad nog jong was, zijnde minderjarig, moet vastgesteld worden dat hij een volwassen man was op het ogenblik van het plegen van de feiten, waarvoor hij ook concreet werd veroordeeld. Nochtans mocht van verzoeker verwacht worden dat hij de waarden en normen van de samenleving kent en respecteert. Zijn argument, dat hij relatief jong was toen hij de feiten pleegde, doet bijgevolg geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Waar verzoeker tot slot aanvoert geen recidivist te zijn, verwijst de Raad naar de formulering in het door verzoeker aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 22 mei 2012, C-348/09, waarin wordt gesteld dat een actuele bedreiging *“in de regel inhoudt dat de betrokkene geneigd moet zijn dat gedrag in de toekomst voort te zetten”*. De gemachtigde kon op redelijke wijze vaststellen dat dit in casu het geval is. Hij mocht daarbij ook rekening houden met de veroordelingen in Nederland.

Ten overvloede blijkt immers uit het administratief dossier dat de Nederlandse verbindingsambtenaar de gemachtigde ook informeerde dat: *“Betrokkene [...] de laatste jaren wel een strafblad [heeft] opgebouwd met voornamelijk winkeldiefstallen en woninginbraken.”* De gemachtigde heeft ook correct vastgesteld dat verzoeker de diefstal op 30 juni 2020 samen met de referentiepersoon, zijnde zijn echtgenote, pleegde die daarvoor eveneens een gevangenisstraf met uitstel kreeg opgelegd. Opnieuw blijkt ten overvloede uit het administratief dossier, en meer bepaald uit het bevel tot aanhouding ten aanzien van de referentiepersoon, dat de onderzoeksrechter vermeldt: *“de naam van de inverdenkinggestelde komt terug in 17 Processen Verbaal in verband met diefstal en zware diefstal (...).”*

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij sinds zijn vrijlating uit de gevangenis een gezin heeft gesticht, getrouwd is en een zoon heeft, stelt de Raad vast dat, overeenkomstig artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde eveneens rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoeker.

Zo stelt de gemachtigde vast dat verzoeker in 2024 huwde met zijn Kroatische echtgenote. Er is sprake van een zoon, geboren op 27 januari 2021, die verzoeker volgens de motieven van de bestreden beslissing pas erkende op 13 februari 2025. Verzoeker betwist dit niet. Ten overvloede stelt de Raad vast dat het administratief dossier ook een uittreksel uit de geboorteakte bevat waarop enkel de naam van de referentiepersoon als moeder wordt vermeld. De gemachtigde stipt verder aan dat verzoeker zich nu beroept op zijn familiale belangen, terwijl dit familiaal belang in eerste instantie geen voldoende motivatie was voor verzoeker om geen strafbare feiten te plegen. Verder stelt de gemachtigde dat mevrouw G.R. sinds 2022 een verblijfsrecht heeft. Het kind heeft het verblijfsrecht ontleend aan zijn moeder. Verzoeker heeft, in tegenstelling tot zijn partner en kind, nooit verblijfsrecht gehad in België. Wat betreft het belang van het kind, ontkent de gemachtigde weliswaar niet dat verzoeker een band heeft met het kind, maar stelt hij dat dit belang een primordiaal maar geen absoluut karakter heeft. Daarnaast herinnert de gemachtigde eraan dat op grond van artikel 8, tweede lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) een inmenging in het privé-en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien de opeenvolging en de ernst van de feiten, het herhaalde karakter en het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en daarbuiten, komt de gemachtigde tot de conclusie dat verzoeker zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving. Ook stelt de gemachtigde dat de echtgenote van verzoeker al lange tijd zelfstandig in het levensonderhoud voorziet en de onafgebroken daadwerkelijke zorg voor het kind draagt bij afwezigheid van verzoeker. Er wordt ook gemotiveerd dat niet aangetoond is dat zijn echtgenote niet met het kind op bezoek zou kunnen gaan daar waar verzoeker zich zal vestigen. Daarbij heeft de gemachtigde ook gewezen op het verblijfsrecht van verzoeker in Nederland, hetgeen ook steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker gaat niet in op deze uitgebreide motivering.

Gelet op de omstandigheden eigen aan deze zaak volgt de Raad het standpunt van de gemachtigde dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging inhoudt in het gezinsleven van verzoeker.

Ten slotte stelt de Raad inderdaad vast dat de meeste diefstallen werden gepleegd voor de geboorte van het kind. Toch pleegde verzoeker ook diefstallen terwijl zijn partner zwanger was, nl. in mei 2020 en juni 2020. Ook blijkt dat zijn partner, mevrouw G.R., mee betrokken was bij de diefstal in juni 2020, dit terwijl ze dus zwanger was. Ook na de geboorte van het kind in januari 2021 pleegde verzoeker nog een diefstal in september 2021. De Raad moet bijgevolg samen met de gemachtigde vaststellen dat verzoekers gezinsleven hem er niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen. Bijgevolg blijkt het volgens de Raad niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde het familiaal belang van verzoeker niet heeft laten primeren op de vrijwaring van de openbare orde en de bescherming van de samenleving. Waar verzoeker nog uitgebreid citeert uit een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie de rechtspraak geen precedentswaarde heeft.

De schending van artikel 40bis of artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Er werd evenmin een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES